

Kennisgeving art. 792 al. 2 en 3 Ger. W.

2012/AG/143, Kamer 6, callrikp01

Afzender: Arbeidshof, afdeling Gent, Savaanstraat 11/201, 9000 Gent

Mijnheer VERBEEK Erik
p/a NO CANCER FOUNDATION
Paul Bellefroidlaan 16
3500 HASSELT

uw kenmerk
BIELEN Thierry

ons kenmerk
rolnummer 2012/AG/143
inzake VERBEEK Erik / NVSM

Gent
10 april 2013

Kennisgeving art. 792 al. 2 en 3 Ger. W.

Mijnheer

Hierbij wordt u een eensluidend verklaard afschrift van het arrest van dit hof d.d. 08 april 2013 ter kennis gebracht.

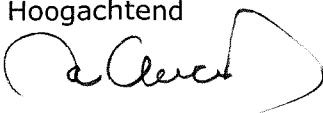
Tegelijk vermeld ik overeenkomstig art. 792, 3^e lid Ger. W. de rechtsmiddelen en de termijnen ervan die bij deze kennisgeving ingaan evenals, voor zover nuttig, het adres :

- **Verzet** : (indien de uitspraak bij verstek van u werd verleend) één maand; bij het arbeidshof met het adres in hoofding vermeld;
- **Voorziening in cassatie** : drie maanden; het Hof van Cassatie is gevestigd te 1000 Brussel, Poelaertplein. Overeenkomstig art. 1067bis Ger. W. volgt hierna de tekst van art. 1080 Ger. W. hetwelk zegt : "*het verzoekschrift, dat zowel op het afschrift als op het origineel door een advocaat bij het Hof van Cassatie is ondertekend, bevat de uiteenzetting van de middelen van de eiser, zijn conclusie en de vermelding van de wettelijke bepalingen waarvan de schending wordt aangevoerd, een en ander op straffe van nietigheid*";
- **Herroeping van gewijsde** : binnen de zes maanden na het ontdekken van de ingeroepen grond; bij het arbeidshof met het adres in hoofding vermeld;
- **Verhaal op de rechter** : binnen de 30 dagen na het feit of kennis krijgen ervan; bij het Hof van Cassatie (hiervoor vermeld).

Voor het aanwenden van deze rechtsmiddelen kan het nuttig zijn uw raadsman te consulteren.

De stukkenbundels kunnen tijdens de openingsuren afgehaald worden op de griffie.

Hoogachtend



Dorine DE CLERCQ
griffier-hoofd van dienst

8 april 2013

SOCIALE
ZEKERHEIDSR
WERKNEMERS - ziekte-
verzekering

UITTREKSEL UIT DE MINUTEN
BERUSTENDE TER GRIFFIE VAN
HET ARBEIDSHOF TE GENT
AFDELING GENT

zevende kamer
Rep. nr. **646**

A.R. nr.: 2012/AG/143

VERBEEK Erik, wonende te KROATIE, Seovacki, Put 43 , 34550 Pakrac,
P/A NO CANCER FOUNDATION, 3500 Hasselt, Paul Bellefroidlaan 16,
APPELLANT, in persoon en bijgestaan door meester Thierry Bielen, advocaat te 3500
Hasselt, Guffenslaan 11,

TEGEN:

NATIONAAL VERBOND VAN SOCIALISTISCHE MUTUALITEITEN, erkende verzeke-
ringsinstelling, met zetel te 1000 Brussel, Sint-Jansstraat 32-38,
GEÏNTEMEERDE, ter openbare terechtzitting vertegenwoordigd door meester Eva Bral,
advocaat te 9000 Gent, Henleykaai 3 R.

* * *

Gelet op de stukken, onder meer deze van het dossier van de rechtspleging en het eens-
luidend verklaarde afschrift van het vonnis van de arbeidsrechtbank te Gent, zevende
kamer, A.R. nr. 10/1278/A, op tegenspraak gewezen op 8 maart 2012, dat bij gerechtsbrief
van 15 maart 2012 aan de partijen ter kennis werd gebracht.

Gelet op het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie van het arbeidshof te
Gent, afdeling Gent, op 16 april 2012.

* * *

1. Feitelijke gegevens

Appellant werd, ingevolge een ongeval, arbeidsongeschikt erkend met ingang van
27 november 2000 en ontving daarvoor arbeidsongeschiktheidsuitkeringen vanwege de
geïntimeerde.

Bij aangetekende brief van 19 maart 2010 geeft het ziekenfonds van de appellant kennis
aan appellant van de beslissing dat de uitbetaling van de invaliditeitsuitkeringen met in-
gang van 1 maart 2010 wordt stopgezet.

De reden van deze stopzetting wordt als volgt gemotiveerd:

*"...Uit controle van uw verzekeraarheid stellen we vast dat u onrechtmatig onderworpen
was aan de Belgische Sociale Zekerheid over de periode van 01.01.2000 tot en met
03.09.2000.*

Het betrof uw tewerkstelling bij werkgever Balkan Trading n.v.

Ook voor de periode 04.09.2000 tot en met 31.12.2000 was u onrechtmatig onderworpen. In dit tijdvak ging het om uw tewerkstelling bij MITF b.v.b.a.

Ingevolge de beslissing van het RSZ werden de bijdragebescheiden, die betrekking hebben op de onrechtmatige onderwerping, ten onrechte uitgereikt. Zij werden dan ook geschrapt in de bestanden.

Dit heeft tot gevolg dat u op het ogenblik van uw ziekteaangifte niet voldeed aan de voorwaarden bepaald in artikel 203 van het K.B. van 3 juli 1996 tot uitvoering van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

Art. 203 [W - K.B. 10-6-01 - B.S. 31-7 - ed. 1](°°) Voor de toepassing van artikel 128, §1, van de gecoördineerde wet moeten de gerechtigden in een tijdvak van zes maanden minimum honderd twintig arbeidsdagen aantonen".

Tevens werd vermeld dat deze aangetekende brief de verjaring stuit van de terugvordering in artikel 174, 5° en 6° van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994.

Met aangetekende brief van 27 april 2010 werd de appellant door zijn ziekenfonds in kennis gesteld van de terugvordering van 36.485,04 euro voor de periode van 1 maart 2008 tot en met 28 februari 2010.

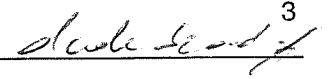
* * *

2. Procedure voor en beslissing van de eerste rechter

Appellant heeft met aangetekende brief van 17 mei 2010 op 18 mei 2010 ontvangen ter griffie van de arbeidsrechtbank te Gent beroep aangetekend tegen de beslissing van zijn ziekenfonds van 19 maart 2010 tot stopzetting van de invaliditeitsuitkeringen vanaf 1 maart 2010 en tegen de beslissing van 27 april 2010 tot terugvordering van 36.485,04 euro ten onrechte betaalde uitkeringen voor de periode van 1 maart 2008 tot en met 28 februari 2010.

Met conclusie neergelegd ter griffie op 18 november 2010 heeft geïntimeerde een tegenvordering gesteld en de veroordeling gevorderd van appellant tot terugbetaling van 37.664,22 euro meer de intresten.

Appellant vorderde in zijn laatste conclusie om het verzoek tot terugbetaling van 36.485,04 euro ongegrond te verklaren, geïntimeerde te veroordelen tot de onmiddellijke uitbetaling van de onrechtmatig ingehouden achterstallige invaliditeitsuitkeringen vanaf 1 maart 2010 meer de wettelijke intresten, de betaling van de bij hem aangerichte mogelijke gezondheidsschade, materiële en immateriële schade overeenkomstig een expertiserapport waarbij de schade expert wordt aangesteld door de arbeidsrechtbank daarbij inbegrepen de kosten van professionele ondersteuning van Safety manager Ad Van Rooij op kosten van geïntimeerde en ten slotte om geïntimeerde te veroordelen in alle kosten waaronder die van Ad Van Rooij voor het verlenen van deskundige bijstand.



De zevende kamer van de arbeidsrechtbank te Gent heeft met vonnis van 8 maart 2012 gewezen op tegenspraak de hoofdvordering ontvankelijk doch ongegrond verklaard, de tegenvordering van geïntimeerde werd ontvankelijk en gegrond verklaard.

De appellant werd veroordeeld tot betaling aan de geïntimeerde van 36.059,50 euro wegens ten onrechte genoten arbeidsongeschiktheidsuitkeringen.

Appellant werd verwezen in de kosten van het geding in toepassing van artikel 1017 eerste lid Gerechtelijk Wetboek.

* * *

De eerste rechter was van oordeel dat:

- de brief van de raadsman van appellant waarin de beslissing van de RSZ wordt betwist de enige brief is die daarop betrekking heeft en er nadien geen andere stappen werden ondernomen zodat met het verder verweer geen rekening kan worden gehouden en de beslissing van de RSZ als definitief moet worden beschouwd;
- de appellant faalt in het leveren van een bewijs van zijn stelling en dat appellant tijdens de openbare terechtzitting door alle partijen er meermaals op werd gewezen dat de beslissing van de RSZ als definitief moet worden beschouwd en dat de beslissingen uitgaande van de geïntimeerde daar enkel en alleen een gevolg van zijn;
- door de beslissing van de RSZ de appellant als zelfstandige dient te worden beschouwd, zodat de ziekte-uitkeringen die de appellant als werknemer heeft genoten, dienen terugbetaald te worden;
- de vordering van geïntimeerde correct is en appellant dient te worden veroordeeld om de ten onrechte ontvangen uitkeringen terug te vorderen;
- er in het dossier drie sommen circuleren betreffende het terug te betalen bedrag (36.059,50 euro - verslag RIZIV; 36.485,04 euro - terugvorderingsbericht van 27 april 2010 en 37.664,22 euro - besluiten geïntimeerde) en deze verschillen worden nergens verklaard en het daarom aangewezen is om het laagste bedrag in aanmerking te nemen.

* * *

3. Procedure in hoger beroep

In zijn verzoekschrift hoger beroep vordert appellant om het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens het bestreden vonnis, gewezen op 8 maart 2012 te hervormen en opnieuw rechtdoende de oorspronkelijke vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren, de tegenvordering van geïntimeerde onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren.

Te zeggen voor recht dat geïntimeerde gehouden is de onterecht ingehouden uitkeringen vanaf 1 maart 2010 te betalen aan appellant, zulks vermeerderd met de wettelijke rente; de geïntimeerde te verwijzen in de kosten van het geding van beide aanleggen.

Partijen werden ingevolge de beschikking van 11 juni 2012 overeenkomstig artikel 747 § 2 Ger. W. behoorlijk opgeroepen voor de openbare zitting van 14 januari 2013.

Geïntimeerde vordert in haar laatste conclusie om het hoger beroep ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren. De tegenvordering, die zij middels conclusie in de eerste aanlegprocedure instelde, ontvankelijk en gegrond te verklaren; dienvolgens appellant te veroordelen tot terugbetaling van 36.059,50 euro, meer de intresten. De appellant te veroordelen tot de kosten van het geding in beide aanleggen.

Appellant vordert in zijn laatste conclusie om het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens het bestreden vonnis, gewezen op 8 maart 2012 te hervormen en opnieuw rechtdoende de oorspronkelijke vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren, de tegenvordering van geïntimeerde onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren; hierbij te zeggen voor recht dat geïntimeerde is gehouden de onterecht ingehouden uitkeringen vanaf 1 maart 2010 te betalen aan appellant, zulks vermeerderd met de wettelijke rente. De geïntimeerde te verwijzen in de kosten van het geding van beide aanleggen.

De heer Wim Van Nieuwenhove, substituut-generaal, heeft zijn schriftelijk advies neergelegd ter griffie op 5 februari 2013, waarop niet werd gerepliceerd.

* * *

4. Grieven tegen het vonnis van de eerste rechter en middelen van appellant

Appellant is het niet eens met de eerste rechter en stelt inzonderheid dat:

- de terugvordering verjaard is daar de erkenning van de arbeidsongeschiktheid met ingang van 27 november 2000, 9,5 jaar later niet kan worden ingetrokken;
- hij gedurende deze periode op geen enkele wijze in kennis werd gesteld van het standpunt van het RIZIV, zodat de beslissing van 27 november 2000 waar zijn arbeidsongeschiktheid werd erkend, niet meer vatbaar is voor wijziging;
- hij ten gronde de nodige stukken bijbrengt waaruit blijkt dat hij wel degelijk verbonden was met een arbeidsovereenkomst.

* * *

5. Bespreking

5.1. Voorafgaand - conclusie neergelegd op 17 december 2012

Appellant heeft buiten de aan hem toegekende conclusietermijnen bepaald in de beschikking van 11 juni 2012 in toepassing van artikel 747 § 2 Gerechtelijk Wetboek op 17 december 2012 een als conclusie te beschouwen stuk neergelegd.

Ingevolge artikel 747 § 2, voorlaatste lid Ger. W. worden de conclusies die na het verstrijken van de termijnen ter griffie worden neergelegd ambtshalve uit de debatten geweerd zulks, evenwel na eerst partijen hierover te hebben gehoord.

Hierover ondervraagd tijdens de openbare zitting van 14 januari 2013 antwoordt geïntimeerde dat zij de verwijdering uit de debatten wenst van deze conclusie, waarop dan ook dient te worden ingegaan.

5.2. Ontvankelijkheid van het hoger beroep en het (impliciet) incidenteel beroep

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig naar vorm ingesteld zodat het ontvankelijk is.

De eerste rechter heeft appellant veroordeeld tot terugbetaling van 36.059,50 euro.

Geïntimeerde heeft in haar conclusie neergelegd op 9 augustus 2012 de veroordeling van appellant gevorderd tot terugbetaling van 36.059,50 euro meer de intresten zodat dit neerkomt op een impliciet incidenteel beroep dat regelmatig werd ingesteld zodat het ontvankelijk is.

* * *

5.3. Ten gronde

5.3.1. Appellant stelt in zijn laatste conclusie dat hij de inhoud herneemt van zijn conclusie genomen voor de eerste rechter.

Artikel 744 tweede lid Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat de in een andere zaak of in een andere aanleg genomen conclusies waarnaar wordt verwezen niet worden beschouwd als conclusies in de zin van artikel 780, eerste lid 3° Gerechtelijk Wetboek.

Het arbeidshof dient dan ook de ontwikkelde middelen in de conclusie waarnaar appellant verwijst niet te beantwoorden (zie ook TAELEMAN, P., en VAN ORSHOVEN, P., (ed.), *De wet van 26 april 2007 tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek met het oog op bestrijding van de gerechtelijke achterstand doorgelicht*, Die Keure, 2007, 84-85).

5.3.2. Appellant diende bij zijn ziekenfonds een ongevalsangifte in op 7 februari 2001 met aanvang van de arbeidsongeschiktheid op 27 november 2000.

De arbeidsongeschiktheid werd erkend door de adviserend geneesheer en nadien door de Geneeskundige Raad voor Invaliditeit van het RIZIV tot 30 november 2010; appellant genoot gedurende al die tijd arbeidsongeschiktheidsuitkeringen.

Appellant was met de nv Balkan Trading verbonden met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd met ingang van 22 februari 2000 (stuk 1 appellant - dossier Mr. Bielen) tot en met 3 september 2000 en met de nv MITF met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd met ingang van 4 september 2000 (stuk 2 appellant - dossier Mr. Bielen).

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid laat met brief van 12 oktober 2004 aan appellant en Mr. J. Mombaers, curator van het faillissement van de nv Balkan Trading, weten dat na onderzoek werd vastgesteld dat appellant ten onrechte werd onderworpen aan het stelsel van de sociale zekerheid voor werknemers en dat tengevolge daarvan zal worden overgegaan tot de ambtshalve schrapping van de aldus aangegeven prestaties voor de periode van 22 februari 2000 tot en met 3 september 2000 (stukken 6/24 en 25 administratief dossier arbeidsauditoraat).

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid laat met brief van 5 oktober 2004 aan appellant en meester Marc Buekens, curator van het faillissement van de bvba Marketing Information and Finance MITF, weten dat na onderzoek werd vastgesteld dat appellant ten onrechte werd onderworpen aan het stelsel van de sociale zekerheid voor werknemers en dat tengevolge daarvan zal worden overgegaan tot de ambtshalve schrapping van de aldus aan-gegeven prestaties voor de periode van 4 september 2000 tot en met 30 september 2001 (stukken 6/26 en 27 administratief dossier arbeidsauditoraat).

5.3.3. Wanneer de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid meent dat een werknemer niet onderworpen is aan de wet van 27 juni 1969, beschikt die werknemer over een vordering tegen deze instelling teneinde uitspraak te horen doen over de betwisting betreffende het subjectief recht dat hij meent te mogen putten uit die wet (zie Cass. 5 december 1990, J.T.T. 1991, 137).

Welnu behoudens een brief van 21 december 2004 van de raadsman van appellant aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid waarin de beslissingen van 5 en 12 oktober 2004 worden betwist, wordt door appellant niet aangetoond dat hij met goed gevolg deze beslissingen voor de bevoegde rechter heeft bestreden.

Dat de arbeidsongeschiktheid van appellant destijds werd erkend door de adviserend geneesheer van zijn ziekenfonds en nadien door de Geneeskundige Raad voor Invaliditeit van het RIZIV en hij uitkeringen arbeidsongeschiktheid heeft ontvangen, heeft niet tot gevolg dat appellant gerechtigd is op uitkeringen wegens arbeidsongeschiktheid, zowel tijdens de periode van primaire arbeidsongeschiktheid als tijdens een periode van invaliditeit.

Immers door de voornoemde beslissingen van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid kan appellant geen subjectieve rechten putten uit het stelsel van de sociale zekerheid voor werknemers.

Meer in het bijzonder de uitkeringen wegens arbeidsongeschiktheid die hij heeft ontvangen vanaf de dag van de erkenning van zijn arbeidsongeschiktheid omdat hij geen werknemer is geweest tijdens de periode van 22 februari 2000 tot en met 3 september 2000 en de periode van 4 september 2000 tot en met 30 september 2001 en derhalve geen rechthebbende kan zijn zoals bepaald in artikel 86 § 1, 1a) van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994.

Het is dan ook terecht dat het ziekenfonds van appellant in toepassing van artikel 174 van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 is overgegaan tot de terugvordering van de uitkeringen die appellant heeft ontvangen, waarbij zij zich steeds heeft beroepen op de tweejarige verjaringstermijn van artikel 174, 5° van deze wet die bepaalt dat de terugvordering verjaart twee jaar na het einde van de maand waarop die uitkeringen betrekking hebben, tenzij zou vaststaan dat het om bedrieglijke handelingen gaat in welk geval de verjaringstermijn vijf jaar bedraagt.

Overeenkomstig hetzelfde artikel van deze wet kan deze de verjaring worden gestuit met een aangetekende brief en kan dit worden herhaald.

Welnu dient te worden vastgesteld dat het ziekenfonds de verjaring van de terugvordering heeft gestuit, zoals zij zelf heeft gesteld "in afwachting van het resultaat van het onderzoek van de controlediensten van het RIZIV" met aangetekende brieven van 10 januari 2005, 4 april 2005, 3 januari 2007 en 3 april 2007 (stukken 4 tot en met 7 geïntimeerde).

Zoals blijkt uit de vaststellingen tijdens het controlebezoek van 15 tot 18 maart 2010 door het RIZIV werd de verjaring nadien niet meer gestuit tot de aangetekende brief van 19 maart 2010 waarin enerzijds werd meegedeeld dat met onmiddellijke ingang, zijnde 1 maart 2010, de betaling van de invaliditeitsuitkeringen wordt stopgezet en anderzijds dat in afwachting van het definitief controleverslag de verjaring wordt gestuit zoals bepaald in artikel 174, 5° en 6° van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994.

Er is geen reden om geïntimeerde te veroordelen tot het betalen van uitkeringen wegens arbeidsongeschiktheid vanaf 1 maart 2010, vermits de beslissing van het ziekenfonds van appellant een gevolg is van de niet bestreden beslissing van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van 5 en 12 oktober 2004, waardoor appellant geen gerechtigde meer is in het stelsel van de sociale zekerheid voor werknemers meer in het bijzonder de uitkeringen wegens arbeidsongeschiktheid zoals hiervoor reeds uiteengezet.

Uiteindelijk is het ziekenfonds van appellant overgegaan tot de terugvordering van de uitkeringen arbeidsongeschiktheid met aangetekende brief van 27 april 2010 voor de periode van 1 maart 2008 tot en met 28 februari 2010.

Vermits de verjaring van de terugvordering van de uitkeringen in toepassing van artikel 174, 5° van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 voor de periode van 1 maart 2008 tot en met 28 februari 2010 met voornoemde aangetekende brief van 19 maart 2010 rechtsgeldig werd gestuit is er van verjaring van deze vordering, zoals appellant ten onrechte voorhoudt, geen sprake.

5.3.4. Zowel de beslissing van 19 maart 2010 als de beslissing van 27 april 2010 van het ziekenfonds van appellant werd terecht genomen zodat de eerste rechter de vordering van appellant terecht ongegrond heeft verklaard en diens hoger beroep ongegrond is.

De eerste rechter heeft de tegenvordering van geïntimeerde, die het bedrag vormt dat van appellant wordt teruggevorderd in de beslissing van 27 april 2010 en die werd ingesteld bij conclusie neergelegd ter griffie op 18 november 2010 terecht ontvankelijk en gegrond verklaard maar heeft zich niet uitgesproken over de gevorderde intresten.

Geïntimeerde is vanaf de dag waarop zij met aangetekende brief van 27 april 2010 is overgegaan tot de terugvordering van de uitkeringen arbeidsongeschiktheid tijdens voornoemde periode gerechtigd op moratoire intresten vermits deze aangetekende brief tevens dient te worden aangezien als een ingebrekestelling. Tevens kan zij aanspraak maken op

de gerechtelijke intresten vanaf de dag waarop de tegenvordering werd gesteld, zodat het impliciet incidenteel beroep gegrond is.

* * *

HET ARBEIDSHOF,

Gelet op de bovenstaande gronden.

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken en inzonderheid op artikel 24.

Rechtdoende op tegenspraak.

Gelet op het schriftelijk advies van de heer Wim Van Nieuwenhove, substituut-generaal.

Alle andere en strijdige conclusies verwerpende.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond, het impliciet incidenteel beroep ontvankelijk en gegrond.

Bevestigt het op tegenspraak gewezen vonnis van 8 maart 2012 van de arbeidsrechtbank te Gent, zevende kamer, A.R. nr. 10/1278/A, in al zijn beschikkingen met dien verstande dat appellant tevens wordt veroordeeld tot betaling van de moratoire intresten vanaf 27 april 2010 en van de gerechtelijke intresten vanaf 18 november 2010 op 36.059,50 euro.

Verwijst appellant, overeenkomstig artikel 1017, eerste lid van het Gerechtelijk Wetboek in de kosten van het hoger beroep.

Bepaalt de te vereffenen gerechtskosten als volgt:

- **aan zijde van appellant:**
rechtsplegingsvergoeding: 320,65 euro (zoals opgegeven)
- **aan zijde van geïntimeerde:**
rechtsplegingsvergoeding: 320,65 euro (zoals opgegeven).

Aldus gewezen door het arbeidshof te Gent, zetelend te Gent, zesde kamer, samengesteld uit:

- raadsheer Herman Hul, voorzitter,
 - Peter Van Bogaert, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werkgever,
 - Lucien De Paepe, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werknemer-bediende,
- en in openbare terechtzitting van maandag acht april tweeduizend en dertien uitgesproken door raadsheer Herman Hul, met bijstand van Dorine De Clercq, griffier-hoofd van dienst.

w.g. D. DE CLERCQ

L. DE PAEPE

P. VAN BOGAERT

H. HUL

VOOR EENSLUIDEND AFSCHRIFT



Dorine De Clercq
griffier - hoofd van dienst

VRIJGESTELD VAN GRIFFIERECHT
(Art. 280. 2° Wb. Beg. l. van Griffierrecht)

